

Sygn. akt III AUa 633/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Beata Górską (spr.) SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 r. w Szczecinie

sprawy C. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 maja 2015 r. sygn. akt VI U 118/15

oddala apelację.

SSO del. Gabriela Horodnicka SSA Barbara Białecka SSA Beata Górską

- Stelmaszczuk

Sygn. akt: III AUa 633/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 grudnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ponownie ustalił ubezpieczonemu C. K. wysokość kapitału początkowego.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od wskazanej decyzji, w uzasadnieniu podając, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury przyjął za lata 1973 i 1975-1981 jego wynagrodzenia bez premii regulaminowych, które w poszczególnych latach wynosiły:

- rok 1973 – 3.620,00 zł

- rok 1975 – 12.190,00 zł
- rok 1976 – 22.080,00 zł
- rok 1977 – 27.220,00 zł
- rok 1978 – 32.790,00 zł
- rok 1979 – 34.200,00 zł
- rok 1980 – 34.200,00 zł
- rok 1981 – 34.200,00 zł.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie podał, że decyzją z dnia 29 sierpnia 2005 r. ustalił ubezpieczonemu kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. Do ustalenia jego wartości przyjął 26 lat i 19 dni okresów składkowych oraz 4 lata, 1 miesiąc i 9 dni okresów nieskładkowych. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego ZUS przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1996 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił 221,13 %.

W celu ustalenia wysokości emerytury, stosownie do dyspozycji art. 26 ustawy emerytalnej, organ z urzędu dokonał ponownego ustalenia kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r., wydając w tym zakresie zaskarżoną decyzję z dnia 8 grudnia 2014 r., zmienioną w zakresie uzasadnienia decyzją z dnia 3 lutego 2015 r.

Po przeliczeniu kapitału z zastosowaniem art. 174 ust. 3b ustawy oraz przyjęciu za nieudokumentowany okres pozostawania w stosunku pracy od 1 grudnia 1973 r. do 27 stycznia 1975 r. minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z dotychczasowych lat wzrósł do 244,16 %.

Stosownie od dyspozycji § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytury i renty (Dz. U. z 1990 nr 71, poz. 418), organ może dokonać przeliczenia kapitału za wskazany okres zatrudnienia za granicą po przedłożeniu przez ubezpieczonego zaświadczenia wydanego przez zakład pracy o wynagrodzeniach zastępczych pracownika zatrudnionego w kraju w takim samym lub podobnym charakterze w jakim ubezpieczony był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Zgodnie z art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w związku z art. 175 ust. 1 do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Stosownie do treści § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Przy ustalaniu podstawy wymiaru kapitału początkowego w spornym okresie zatrudnienia, tj. od 4 listopada 1971 r. do 30 listopada 1973 r. oraz od 1 lutego 1975 r. do 31 grudnia 1982 r., na podstawie przedłożonych angaży organ uwzględnił tylko te składniki wynagrodzenia, które przysługiwały bezwarunkowo w czasie zatrudnienia jako stałe składniki określone kwotowo, tj. płaca zasadnicza oraz od 1 lutego 1975 r. dodatek funkcyjny, od 16 kwietnia 1982

r. do 31 lipca 1982 r. dodatek specjalny i dodatek za nadzór podatkowy, od 1 sierpnia 1982 r. do 31 grudnia 1982 r. dodatek za nadzór podatkowy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił premii przysługującej zgodnie z regulaminem premiowania, premii kwartalnej w wysokości 10 % (wynikającej z angażu z 25 maja 1973 r.), albowiem złożona dokumentacja z akt osobowych nie wskazywała na jej wypłatę w określonej wysokości oraz wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia w (...) Szkole Budowlanej w G. od 1 września 1972 r. w oparciu o złożoną umowę o pracę. Faktyczny okres zatrudnienia, wymiar czasu pracy czy też przerwy w zatrudnieniu potwierdza zakład pracy w świadectwie pracy, którego wnioskodawca nie przedłożył.

Na rozprawie w dniu 21 maja 2015 r. ubezpieczony sprecyzował ostatecznie swoje roszczenie, iż żądał ponownego przeliczenia kapitału początkowego przy uwzględnieniu wyłącznie premii regulaminowych wynikających z angażu z dnia 27 marca 1972 r., 22 stycznia 1973 r., 21 maja 1973 r., 28 stycznia 1975 r., 30 sierpnia 1975 r., 2 maja 1977 r., 1 lipca 1977 r., 1 lutego 1978 r. i 28 sierpnia 1978 r.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 26 maja 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt VI U 118/15 oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

Ubezpieczony C. K. podjął zatrudnienie w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w G. w dniu 4 listopada 1971 r. na stanowisku stażysty. Z dniem 1 kwietnia 1972 r. został awansowany angażem z dnia 27 marca 1972 r. na stanowisko zastępcy kierownika (...) z wynagrodzeniem podstawowym 2.800,00 zł miesięcznie plus premia według obowiązującego regulaminu premiowania.

Angażem z dnia 22 stycznia 1973 r. ubezpieczonemu podwyższono wynagrodzenie podstawowe do kwoty 3.100,00 zł. Pozostałe warunki płacy pozostały bez zmian.

Z dniem 1 maja 1973 r. ubezpieczonemu przyznano wynagrodzenie podstawowe w kwocie 3.400,00 zł oraz prawo do premii kwartalnej w wysokości 10%.

Od dnia 1 grudnia 1973 r. ubezpieczony został skierowany do pracy na budowie eksportowej we F. z wynagrodzeniem w kwocie 910,00 DM.

W dniu 28 stycznia 1975 r. ubezpieczony zawarł ponownie umowę o pracę z (...) na stanowisku kierownika (...) z wynagrodzeniem 4.000,00 zł oraz dodatkiem funkcyjnym 600,00 zł oraz 15 % premii na zasadach i warunkach określonych w przepisach o wynagrodzeniu, układzie zbiorowym pracy w budownictwie i regulaminie premiowania pracowników umysłowych.

Z dniem 31 sierpnia 1975 r. zatrudnienie ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w G. ustало.

W dniu 30 sierpnia 1975 r. ubezpieczony zawarł umowę o pracę ze Zjednoczeniem

(...)Dekoracyjnego w Ł. na stanowisku głównego księgowego z wynagrodzeniem zasadniczym 4.600,00 zł netto i dodatkiem funkcyjnym 2.500,00 zł netto oraz premią od płacy zasadniczej zgodnie z obowiązującymi zasadami premiowania.

W dniu 2 maja 1977 r. ubezpieczony podjął pracę w (...) Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku głównego specjalisty do spraw księgowości w G. z wynagrodzeniem zasadniczym 5.900,00 zł, dodatkiem funkcyjnym 2.000,00 zł i premią regulaminową. Pracował tam do 30 czerwca 1977 r.

W dniu 1 lipca 1977 r. ubezpieczony został ponownie zatrudniony przez Zjednoczenie Budownictwa (...) w G. na stanowisku głównego księgowego w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. z wynagrodzeniem zasadniczym 5.900,00 zł, dodatkiem funkcyjnym 2.500,00 zł oraz z zastosowaniem szczegółowego regulaminu premiowania pracowników (...). Następnie angażem z 1 lutego 1978 r. pracodawca podwyższył dodatek funkcyjny do kwoty 3.000,00 zł od 1 lutego 1978 r., angażem z 28 sierpnia 1978 r. podwyższył wynagrodzenie zasadnicze do kwoty 6.500,00 zł od 1 sierpnia 1978 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji wskazał, że w myśl przepisu § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Sąd zwrócił uwagę, że przewidziane w powołanym wyżej rozporządzeniu ograniczenia co do środków dowodowych będących podstawą ustalenia wysokości zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru świadczenia, nie obowiązują w postępowaniu sądowym, jednakże dowody na te okoliczności muszą być dowodami nie budzącymi wątpliwości, spójnymi i precyzyjnymi i tylko wówczas można dokonywać na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy, uwzględniając wniosek ubezpieczonego, dopuścił dowód z zeznań świadków, T. D. i Z. P. celem ustalenia jakie składniki wynagrodzenia – poza wynagrodzeniem zasadniczym i dodatkiem funkcyjnym – i w jakiej wysokości otrzymywał ubezpieczony C. K..

Ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie pozwoliła Sądowi I instancji jedynie na ustalenie, jakie składniki płacowe były ubezpieczonemu wypłacane, nie pozwoliła natomiast na ustalenie, jaka była ich wysokość bowiem należy wskazać, że dowody na okoliczność wysokości zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty, mają być dowodami nie budzącymi wątpliwości, spójnymi i precyzyjnymi. Takich kryteriów w zakresie konkretnej wysokości premii nie spełniają, zdaniem Sądu, zeznania świadków.

Świadek T. P. zeznał, że premie w zakładzie były premiami miesięcznymi regulaminowymi, a pracownicy administracyjni otrzymywali, jego zdaniem, premie w wysokości 30 % wynagrodzenia zasadniczego, nie potwierdził jednak, że wszyscy pracownicy administracyjni otrzymywali premie regulaminowe w jednakowej wysokości. W trakcie dalszego składania zeznań świadek ten podał, że przez cały okres zatrudnienia, tj. w latach 1966-1979, zarabiał 2.200,00 zł tytułem wynagrodzenia zasadniczego i 30 % premii regulaminowej. Zeznał również, że ubezpieczony nie miał przerw w zatrudnieniu w (...) do 1979 r., tymczasem faktycznie w okresie od dnia 1 grudnia 1973 r. do 31 stycznia 1975 r. ubezpieczony pracował na budowie eksportowej w byłym NRD. Następnie w dniu 28 stycznia 1975 r. C. K. zawarł ponownie umowę o pracę z (...) na stanowisku kierownika D. Księgowości z wynagrodzeniem 4.000,00 zł oraz dodatkiem funkcyjnym 600,00 zł oraz 15 % premii, a w dniu 30 sierpnia 1975 r. zawarł umowę o pracę ze Zjednoczeniem (...) w Ł. i pracował tam do 30 kwietnia 1977 r.

Świadek T. D. twierdziła początkowo, że w czasie pracy w Zakładach (...) w G. otrzymywała premię regulaminową w wysokości 40 %, okazując swój angaż z 2 grudnia 1977 r. Na zwróconą uwagę, że z treści angażu nie wynika wysokość tej premii powiedziała, iż znalazła inny angaż, w którym wyraźnie określono wysokość premii słowami „do 40 %” oraz przedłożyła angaż z 30 czerwca 1983 r. o rzeczony treści.

Sąd Okręgowy próbował ustalić, gdzie znajdują się akta osobowe ubezpieczonego, jego dokumenty płacowe oraz regulaminy wynagradzania, świadkowie nie potrafili jednak wskazać miejsca ich ewentualnego przechowywania. Ubezpieczony natomiast oświadczył, że dokumenty te prawdopodobnie zostały zniszczone i podał, że wysokość otrzymywanych kwot z tytułu premii regulaminowej oraz fakt ich wypłaty potwierdzają zeznania świadków T. D. i Z. P..

Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom świadka Z. P., bowiem przeczy im angaż ubezpieczonego z dnia 21 maja 1973 r. i jego umowa o pracę z dnia 28 stycznia 1975 r. Dokumenty te, bez zapoznania się z regulaminami premiowania, nie dają podstaw do przyjęcia jakiego typu premii one dotyczyły.

Nieprzydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okazały się zeznania świadka T. D., bowiem z przedłożonego angażu z 30 czerwca 1983 r. wynikało, iż faktycznie była to premia uznaniowa (premia do 40%), jednakże w ocenie Sądu brak było podstaw, aby obliczyć ile ona wynosiła. Sąd Okręgowy zaznaczył, że dla celów ustalenia podstawy wymiaru świadczenia w żadnym razie nie może być wystarczające ustalenie wysokości wynagrodzenia jedynie w przybliżeniu, w sposób jedynie prawdopodobny, gdyż każdorazowo koniecznym jest przedłożenie niebudzących wątpliwości dowodów, w oparciu o które w sposób pewny można ustalić minimalną wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że z angażu ubezpieczonego ze spornego okresu wynikało wyłącznie, że ubezpieczonemu poza wynagrodzeniem zasadniczym i, w niektórych przypadkach, dodatkiem funkcyjnym przysługiwała premia. W angażach nie doprecyzowano jednak w jakiej konkretnej wysokości taka premia miała być wypłacana. Niemożliwym było zatem przyjęcie, że premia ta stanowiła stały składnik pensji ubezpieczonego oraz że jej wysokość obliczano biorąc pod uwagę jako pochodną także od dodatkowych należności, innych niż pensja zasadnicza.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że brak jest wystarczających dowodów na to, że aby w spornym okresie premia była ubezpieczonemu C. K. wypłacana zawsze i to w określonej wysokości, bowiem takiej prawidłowości nie da się wywieść z treści zebranych w sprawie dowodów z dokumentów, ponadto ubezpieczony nie wskazał dowodów, z których wynikałoby, że w okresie tym jego zakłady pracy zrealizowały nałożone zadania rzeczowe.

Z wyrokiem Sądu Okręgowego nie zgodził się ubezpieczony, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości. Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj.:

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie przez Sąd tego przepisu powodujące dowolne stwierdzenie, że nie można dać wiary zeznaniom świadków T. D. oraz Z. P., podczas gdy Sąd powinien był dać wiarę ich zeznaniom, ponieważ były one spójne, logiczne i konkretne;

2) art. 236 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie przez Sąd tego przepisu powodujące oddalenie wniosku dowodowego powoda o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgłoszonych przez stronę powodową na rozprawie, podczas gdy Sąd powinien był przeprowadzić postępowanie również w oparciu o zawnioskowane dowody.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, że Sąd dokonał błędnych ustaleń stanu faktycznego, nie dając wiary zeznaniom świadków złożonym na rozprawie, bowiem w pełni potwierdzają one wysokość otrzymywanej przez niego premii. Apelujący powtórzył treść zeznań świadków, T. D. i Z. P., po czym podniósł, że brak jego akt osobowych oraz dokumentów płacowych jest przez niego niezawiniony, gdyż dokumenty te zostały zniszczone przez instytucje rządowe, w związku z czym nie powinno to wywoływać dla niego negatywnych skutków procesowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego okazała się nieuzasadniona.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził wnikliwe postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Odwoławczy podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując

jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720).

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił jakie składniki płacowe i w jakiej wysokości bezspornie otrzymywał ubezpieczony, tj. płacę zasadniczą, dodatek funkcyjny, dodatek specjalny oraz dodatek za nadzór podatkowy. Materiał dowodowy okazał się jednak niewystarczający, by ustalić wysokość przyznawanych C. K. premii regulaminowych wynikających

z przedłożonych angaży z dni: 27 marca 1972 r., 22 stycznia 1973 r., 21 maja 1973 r., 28 stycznia 1975 r., 30 sierpnia 1975 r., 2 maja 1977 r., 1 lipca 1977 r., 1 lutego 1978 r. oraz 28 sierpnia 1978 r. Sąd Okręgowy słusznie zwrócił uwagę, że z angaży ubezpieczonego ze spornego okresu wynikał jedynie fakt otrzymywania premii w określonych przypadkach. W angażach nie doprecyzowano jednak w jakiej konkretnie wysokości premia ta była wypłacana, w związku z czym jedynie na tej podstawie niemożliwym było przyjęcie, że stanowiła ona stały składnik wynagrodzenia ubezpieczonego C. K..

W tym miejscu podkreślić należy, że w § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) wskazano środki dowodowe stwierdzające wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalania podstawy wymiaru emerytury lub renty tj. zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymację ubezpieczeniową lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Jednakże w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udawadniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron. Postępowanie dowodowe przed Sądem nie doznaje takich ograniczeń, jak przyjęto to w powołanym wyżej rozporządzeniu. Stąd możliwe było ustalenie zarobków wnioskodawcy w oparciu o dowody z innych dokumentów oraz zeznań świadków.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy – celem uzupełnienia postępowania dowodowego – postanowił dopuścić dowód z zeznań świadków, T. D.

i Z. P., na okoliczność ustalenia rzeczywistej wysokości składników wynagrodzenia, wypłacanych ubezpieczonemu.

Świadek Z. P. zeznał, że w (...)otrzymywał premię regulaminową w wysokości 30 %, nie był jednak w stanie określić czy wszystkim pracownikom administracyjnym – w tym C. K. – przysługiwały premie w takiej samej wysokości. Z kolei świadek T. D. podała, że w (...)“S.” otrzymywała premię regulaminową w wysokości do 40 %, w ocenie Sądu orzekającego brak było jednak podstaw, aby obliczyć ile w rzeczywistości ona wynosiła i w jakiej wysokości przysługiwała ubezpieczonemu. Ponadto, świadkowie nie potrafili wskazać miejsca ewentualnego przechowywania akt osobowych C. K. oraz jego dokumentów płacowych i regulaminów wynagradzania.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji, uznając zeznania T. D. za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy, a Z. P. za niewiarygodne, dokonał prawidłowej oceny dowodu z zeznań świadków. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lipca 2007 r., II UK 36/07, LEX nr 390123, nie jest możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o jakąś hipotetyczną uśrednioną wielkość premii uzyskiwanej przez ubezpieczonego, wywiedzioną z wysokości premii wypłaconych np. innym pracownikom. Każdorazowo bowiem koniecznym jest przedłożenie niebudzących wątpliwości dowodów, w oparciu o które w sposób pewny można ustalić minimalną wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne, które dana osoba w określonym czasie faktycznie otrzymała.

Sąd Apelacyjny wyjaśnia, że dla celów obliczenia wysokości emerytury organ rentowy musi dysponować pewnymi danymi co do wysokości dochodów ubezpieczonego stanowiących podstawę obliczenia wysokości świadczeń emerytalnych. Wprawdzie

w postępowaniu cywilnym sąd nie jest związany takimi ograniczeniami w dowodzeniu, jakie odnoszą się do organu rentowego w postępowaniu rentowym, jednak ustalenia dokonywane przez sąd muszą być oparte na konkretnych

dowodach. Stosunek pracy ma bowiem zawsze charakter indywidualny, określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały ustalone między pracodawcą i konkretnym pracownikiem. Uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia – oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników – nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy. W przypadku wynagrodzenia zasadniczego lub innych obligatoryjnych składników wynagrodzenia wynikających z obowiązujących przepisów można przyjąć najniższe wynagrodzenie obowiązujące w czasie, którego dotyczy żądanie uwzględnienia tego okresu do przeliczenia podstawy emerytury.

W przypadku jednak takiego składnika wynagrodzenia, jakim jest premia konieczne jest istnienie dowodów potwierdzających bez wątpliwości ich wysokość.

Reasumując, Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego uznając, że brak jest wystarczających dowodów na to, aby w spornym okresie premia była ubezpieczonemu C. K. wypłacana zawsze i to w określonej wysokości, bowiem takiej prawidłowości nie da się wywieść z treści zebranych w sprawie dowodów.

Tak argumentując Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a wniesiona apelacja jest niezasadna, co skutkowało musiło jej oddaleniem, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.

SSO del. Gabriela Horodnicka SSA Barbara Białicka SSA Beata Górka

- Stelmaszczuk